

Skarga wniesiona w dniu 22 marca 2021 r. – BZ / EBC**(Sprawa T-162/21)**

(2021/C 189/23)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* BZ (przedstawiciel: adwokat H. Tettenborn)*Strona pozwana:* Europejski Bank Centralny**Żądania strony skarżącej**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Zarządu z dnia 17 listopada 2020 r. i z dnia 12 stycznia 2021 r. w przedmiocie wykonania wyroku z dnia 28 maja 2020 r. w sprawie T-483/16 RENV w zakresie, w jakim decyzja ta ustala (niewystarczającą) kwotę zadośćuczynienia na jedynie 50 000 EUR i zobowiązuje stronę skarżącą do zachowania poufności w odniesieniu do pisma EBC z dnia 12 stycznia 2021 r.;
- przyznanie stronie skarżącej odszkodowania w wysokości 30 000 EUR za szkodę materialną i krzywdę przez nią doznane w wyniku niewłaściwego wykonania przez EBC wyroku z dnia 28 maja 2020 r. w sprawie T-483/16 RENV;
- obciążenie strony pozwanej jej kosztami oraz kosztami strony skarżącej w niniejszym postępowaniu.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 266 TFUE, w tym: (a) braku zaradzenia przeszłym skutkom decyzji, których nieważność została stwierdzona, (b) braku godziwego odszkodowania na rzecz strony skarżącej za wszystkie doświadczone przez nią niedogodności i ich skutki; (c) braku właściwego poinformowania jej o decyzji wykonawczej Zarządu z dnia 17 listopada 2020 r. lub przynajmniej o istotnych częściach tej decyzji; (d) zakazania jej ujawnienia treści pisma EBC z dnia 12 stycznia 2021 r. wewnątrz i na zewnątrz EBC.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasad przejrzystości i dobrej administracji oraz art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia obowiązku dbałości, dobrostanu personelu oraz art. 21 i 31 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia i naruszenia art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

Skarga wniesiona w dniu 26 marca 2021 r. – QM / Europol**(Sprawa T-164/21)**

(2021/C 189/24)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* QM (przedstawiciel: N. de Montigny, avocate)*Strona pozwana:* Agencja Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 27 maja 2020 r. o nieprzedłużeniu umowy strony skarżącej jako umowy zawartej na czas nieokreślony;
- w stosownym przypadku stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 18 grudnia 2020 r. w sprawie oddalenia zażalenia w zakresie w jakim dodaje ona elementy uzasadnienia;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący błędu popełnionego przez organ upoważniony do zawierania umów o pracę (zwany dalej „OUZU”) przy stosowaniu kryteriów oceny kandydata do przedłużenia umowy, a dokładniej przy interpretacji pojęcia „przyszłych przewidywalnych potrzeb”, które na dzień wydania decyzji nie były nigdy przedmiotem decyzji ani nawet nie zostały określone.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa do bycia skutecznie wysłuchanym przed wydaniem niekorzystnej decyzji.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia obowiązku dobrej administracji i uzasadnionego prawa skarżącego do bycia ocenionym na podstawie ustalonych kompetencji wymaganych dla sprawowania danej funkcji. Skarżący podnosi, że decyzja została przyjęta w oparciu o uprzedzenia i obawy, lecz bez rzeczywistego badania jego zdolności do należytego wypełniania obowiązków.
4. Zarzut czwarty dotyczący oczywistego błędu w ocenie popełnionego przez OUZU przy ocenie profilu skarżącego i jego zdolności do należytego wypełniania obowiązków.
5. Zarzut piąty dotyczący nadużycia prawa i naruszenia obowiązku dbałości.

Skarga wniesiona w dniu 29 marca 2021 r. – Amort i in. / Komisja

(Sprawa T-165/21)

(2021/C 189/25)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Heidi Amort (Jenesien, Włochy) i 31 dalszych skarżących (przedstawiciel: R. Holzeisen, Rechtsanwältin)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji wykonawczej wraz z późniejszymi zmianami i uzupełnieniami.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga na decyzję wykonawczą Komisji Europejskiej C(2021) 698 (final) z dnia 29 stycznia 2021 r. w sprawie udzielenia warunkowego pozwolenia na dopuszczenie do obrotu produktu leczniczego stosowanego u ludzi „COVID-19 Vaccine AstraZeneca – Szczepionka przeciw COVID-19 (ChAdOx1-S [rekombinowana])” zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady opiera się na następujących zarzutach.

1. Zarzut pierwszy: zaskarżona decyzja wykonawcza narusza art. 2 pkt 1 i 2 rozporządzenia (WE) nr 507/2006 (!). Wykazano naukowo, że rozpowszechniona na całym świecie panika z powodu rzekomo wysokiego wskaźnika śmiertelności związanej z zarażeniem SARS-CoV-2 jest bezpodstawna. Ponadto WHO i UE nie dokonały prawidłowego ustalenia sytuacji kryzysowej w znaczeniu zagrożenia zdrowia publicznego.